

BAJTÁRSI

LEVÉL

1961. X. V. évf. 7-8. sz. levél 49. oldal Utrecht, 1961. VII. 18.

ÖSSZEFOGLALÓ.

A MKCSBK. vezetését 1960. március 21-ével vettem át. Az elmúlt év alatt folytattam azt a munkát, amit előzőleg közigazgatási vezetői működésem alatt - a nekem jutott hatáskörön belül - elkezdtem. Célom az volt, hogy a csendőröket továbbra is összetartsam, a még kívülállókat megnyerjem az összetartás és szellemi együttműködés gondolatának, megőrizzem és ápoljam a csendőr- és bajtársi-szellemet, megtartsam Bajtársaimat a biztos magyar feltámadás rendületlen hitében. A következő lépés, hogy a létszámában, szellemében s hitében megerősödött összességet - a lehetőségek okos felhasználásával - átmentsem a magyar jövő és az abban neki juttatandó magasztos szerep számára.

Örömmel állapítom meg, amikor ezeket a sorokat írom, hogy célkitűzésem egyrészt, amely biztosította a továbbiaknak, megközelítettem. A már működésben álló kisebb-nagyobb csoportok, ugyanzintén az ezektől távol, elszigetelten élő Bajtársak felzárkóztak a megértés és összetartás gondolata mögé, s az elmúlt év alatt tottoltak is hitet tottek mellotte. Így közösségi életünk határozott lendületet vett, és az a jelenség rá is nyomta bélyegét egy évi működésére. Új csoportok is alakultak s Bajtársaink létszáma állandóan emelkedik. A Csendőrsarjak is egymás után lépnek Apáik nyomdokába, követik őket Barátaink, hogy büszkén vallhassák magukat az általuk mindig nagyra értékelt Testületünk tagjainak. Az ismétlődő igénylések következtében a csendőr-jelvényeket és tagsági igazolványokat új rendeléssel pótolni kellett. A csendőrszellem kicsendült nemcsak az egységes hűség- és ragaszkodás-nyilatkozatokból, hanem a szebbnél-szebb, népesobbnél-népesebb bajtársi összejövetelekből, az azokon megnyilvánult lelkeségből, az áldozatkészség megaló jelentkezéséből is és mindezek koronájaként emelkedik ki a magyar csendőrség Trianon-ellenes hazafias megmozdulása, ami ragyogó példaként áll az emigrációs magyarság előtt. Az idei Csendőrnapi és a 30. jubileáris évforduló mindonüzt impozáns jelleggel öltött, emelte nemcsak a Bajtársak hitét a boldog magyar jövőndében, hanem megcsokszorozta tisztelők és befolyásos barátaink számát is. A Csendőrnapi ismét magasba lendültek a hazulról kimontott, máshol pedig az ujjonnan készült és felszentelt csendőrszázalok, hirdetővén a magyar csendőr élniakérésát, élni tudását ezer nehézség közepette is.

Nagyon helyesen írta kiváló Bajtársunk a "Szabad Magyarság" február 19. számának vezércikkében, hogy a m. kir. Csendőrség ma is egységes! Négsom hallgathatók el egy szomorú jelenséget, ami ezen a szép egységem csorbát ejtett. Akkor, amikor valamennyi csendőr csoport és az elszigetelten élő Bajtársak mind a csendőregység mellett állanak, akadt egy csoport, amely nem kíván velünk együtt működni, és erre vonatkozó felkérésemet ismételtelen elutasította. Három esztendőn át, -de ülönösen azóta, amiből a MKCSBK. vezetését átvetttem, mindent elkövettem, hogy ezt az egyetlen csoportot is megnyerjem az együttműködés oszmájének. Előző sikertelen fáradozásom készitett arra, hogy múlt évi beköszöntőmben is kitérjek erre a kérdésre. Hittem, hogy felkérésom végre is meghozza az eredményt. Sajnos, csalódtam. Ezután megindítottam egy levelezést, aminok az eredménye végleges elutasítás lett: hiába írtam meg, hogy ezzel ol-
./.

lőkik maguktól az általam feléjük nyújtott sok száz meleg bajtársi kez-
zet. Első gondolatom az volt, hogy nem foglalkozom tovább ez ügyvel, hi-
szem "egy fecske nem csinál nyarat". A másikt, hogy nyilvánosságra hozom
okmányozó úton a történeteket; ezt azonban legyőzte bennem a bajtársi meg-
becsülés és omigrációs bvatóságom. Így a harmadik gondolat körül tö-
telességszerű megvalósításra: tájékoztatom összes Bajtársaimat.

A csoport, amelynek megalakulását külön levélben üdvözöltem
és amelynek vezetője s vezetőségi tagjai támogatásukról biztosítottak,
ígérték bevéltása elöl fokozatosan kitértek. Először mélyen tisztelt
Elődöm személye volt előttük állonszovos, azután a MHBK-gel fennállott
feszültséget hánytorgatták, s amikor ezeket az idő eloszlatta, a paragra-
fusok mögé húzódtak azzal, hogy külföldi szervezettel nem kerülhetnek
sem alá- sem fölérendeltségi viszonyba, mert ezzel hatóság működési en-
gymlyüket elvesztenék. (Volt idő, amikor etekintetben nem voltak ilyen
érzőnyöki!) Hiába tartam eléjük Alapszabályuk idővágó pontjait, amely-
nek 11. pontja kimondja, hogy "...Eölcsonőség alapján támogat minden
magyar célért küzdő és törvénytisztelő antibolszevista egyesületet". A
12. pontjának a./alpontja szerint pedig célja: "Fenntartani és kímélyi-
teni a bajtársi kapcsolatokat a magyar csondórság volt tagjai között".
Kértem, hogy ha az én eddigi javaslatomat nem találják mindenben elfo-
gadhatónak, találjanak az alapszabályuk határain belül egy modus-viven-
dit, egy megoldási formát, amelynek alapján eszmileg együtt működhet-
nének. Az eredmény merov elutasítás volt! Közben nem átalították a közeli
kisebb csoportokat elidegeníteni az egységtől, ami azonban nem sikerült.
Ez volt tehát az erkölcsi "tanogató". Az anyagból elég megemlítenem,
hogy a B.L. szerkesztőségének nyilvánosan kellett közölnie velük, hogy
ha nem fizetnek hozzájárulást, kénytelen lesz a lap további küldését be-
szüntetni.

Nem kísérletezem tovább ennek a csoportnak a vezetőségével.
Azért írom így, mert kétségbevonom, hogy az ottani dorék Bajtársaink a-
zonosítandó: magukat a vezetőség szomorú döntésével. Magatartásukat; az
mely mögül öncélúságot éreztem kikönyökölni, tudomásul kell vennünk, mást
nem tehetünk; de döntésüket soha el nem fogadjuk, mert az ellentétben
áll a bajtársiasságról és a szolidaritásról alkotott fogalmakkal. A
szomorú vesztéséget nagyon sajnáljuk, de azt már is pótolták a kiváló
csondórsarjak és csondórs-barátok. A tőbbit bízzuk az időre. Az eddigi
íratokat gazdag irattáromba helyezem az utókor számára, azonban nem ad-
dom fel a reményt, hogy egyszer mégis csak a jobb belátás kerüljön fel-
lül, s megaláljuk egymás bajtársi kezét.

A bajtársi levelezés eléggé mozgalmas volt. Meg kellett ol-
dani és szabályozni sok függő kérdést. A felmerült ellentéteket igyekez-
tem szeretettel elsimítani és ez sikerült is. Egyetlen kúszhozott leve-
let sem hagytam válasz nélkül, minden felmerült ügyre intézkedtem. In-
tézkedéseim megelégedésre és tetszésre találtak. A Honvédség és a
Csondórság között feloldódott a feszültség függetlenségünk érintése
nélkül, s helyébe a megértés, egymás kölcsönös megbecsülése lépett. Visz-
szatetsző hanggal egyáltalán nem találkoztam. Két Bajtársunk: részéről
támadásban részesültem, melyeket jogtalanságuk, alaptalanságuk és igaz-
ságtalanságuk miatt vissza kellett utasítanom. Az ügyeket már is be-
híntettem a feladás porával.

Miadtam egy év alatt 12 körlevelet, írtam a B.L. számára 8
alkalommal és Bajtársainknak 242 levelet.

Tájékoztatom vezetővel megismétlem beköszöntöm alapgondo-
latát: Ma én vezetőle Benneteket, holnap talán már más! A vezetés nem
lehet öncél, hanem csak eszköz a cél érdekében. Az egység nem a vezetö-
től függ, hanem a Bajtársak összetartásától. Haladjunk tovább a mi igaz,
önzetlen és becsületos útunkon, amit beragoy az Istenben való megingat-
hatatlan hit, a Hazánk és Népiünk iránti randületlen s törhetetlen hűség,
a Testületünk és Bajtársaink iránti kiapadhatatlan, ténortirhatatlan
szereket sugara!

Szavaimat azzal végzem, hogy megköszönöm kedves munkatársaim-
nak és az összes kedves Bajtársainknak a hűségét, a ragaszkodást és a sze-
retetet, melyeket egy évi működésem alatt végtelen jólesően tapasztaltam.

Nyugaton, 1961. április 29. Bajtársi szeretetteljes üdvözléttel:

vitész: IRÁLY GYULA ezredes
a MKC SBK. vezetője.

ISTVÁN KIRÁLY, AZ "ORSZÁGÉPÍTŐ".

Amikor István, "a magyar törzsek vezére", a pápától kért koronát elnyerte, szép darab orszagát olyan maradandónak hitte, mint akár a nyugati kereszténységet.

Teljes elgondolással fogott az ország fundamentumának megépítéséhez, és ebben legfőbb támaszai az olasz Benedek-rendi papok voltak. Ezek a pápa áldásával jöttek, s amikor a fiatal királyt a nagy szándékkal meglátták, a térítési és névelési munkát tökéletes odaadással - egycsok egészen a vértanaságig - végezték.

A királyra sok gond nehezedett s még az is, hogy felesége, a bajor Gizella, nehezen élte magát bele a "magyar" életbe.

Az Arpád-házi törzsfők, meg a loth nemzetség fejeinek jórésze nemcsak a neki induláskor, hanem még két évtizedig az országépítő törekvést ellenkezéssel fogadta. Őket és főleg a királyi rokonokat maga a királyság ténye, az idegen asszony, a templomos vallás, az olasz papok és német comes-ek nemcsak keserű bírálatra, hanem erőteljes fölkelésekre is ingerelték.

István király végleg lealkart számolni a rendbontókkal, és véres harcait - akár a német császár ellen is - éppen az általa életre hívott vármegyék fegyveres "zászlói" juttatták diadalra.

A céltudatos uralkodó egyre csak épített, miközben a dolgos idegent mindig megbocsülte. És bekövetkezett az az intézkedése is, hogy azon másnyelvűeknek, kiknek a magyar föld örökös kenyeret nyújt, a honi nyelvet 3 év alatt meg kell tanulniok. Ez a rendelkezés az orszagot eszméileg még erősebbé tette, mert a nyugatról jött szellemiségek, művészek, de még a kézművesek is ezután méginkább az orszaghoz húztak, és sz utódok már teljesen "magyar"-vá formálódtak.

István király egyként mindenkivel, mint az édes anyaföld: az őt megbocsülőkkel. És a külföldi behívó politikája Mátyás király idejében, a XV. század végén még mindig kiválóan mutatkozott, mert az idegen nyelvűség akkor egészen elenyésző volt az orszagban.

A másfél évszázados török hódoltság után - sajnos - briaai tömegű idegent, nagy kiváltsággal telepítettek be az orszagba, és ez lett alapja a későbbi legrosszabbnak. Ezt igazolja a gyászos emléki - 1920. jun. 4. - Triánban, melynek érdekében az ugynevezett utódállamok megbízottjai már jó el re és egészen nemtelen eszközökkel dolgoztak.

A két világháború után, utóbb az 1956. okt. 23. nagy események ismét sok tízezres tömeget vittok a világ jelentősebb államaiba.

Az bizonyos, hogy a jó magyar m nkaerőt mindenütt megbocsülilik, s konfiterásaink az idegen állam nyelvét is gyorsan megtanulják.

Az viszont ránk nézve szomorú valóság, hogy az új nemzedék a mi édes anyanyelvünket általában már meg sem tanulja. Ez túl sok lehet: a szülők egyikének ottani államisága, a felnőttek elfoglaltsága, a gyermekek játszó pajtásainak nyelve, de főként az új állam iskolája és maga a rohanó élet.

Igy történik azután, hogy a gyermekek az elhagyott Hazárból túl heveset tudnak és annak történelmét egyáltalán nem ismerik.

A szent István-i nagy gondolatot az egyes államok már rég óta hasznosítják, és így az emigráció minden egyes magyar tagjának az is kötelessége, hogy nyelvünk és magyar mivoltunk érdekében áldozatot is hozzon. A nagy István király nekünk és utódainknak építette az ő szép orszagát.

oooOooo v. Boreiczky Imre.

A TEREMTŐ ÍTÉLŐSZÉKE ELŐTT HRUSCSEVEL.

Géprocsi túlkölésé zavart fel álomból. Szemeim felnyitása-kor a meglepetés egy kis időre lélegzetem elállította, mert a szokottól eltérően a nap aranyos sugarai az ablakot már erősen tüzeltek. Elaludtam - rémlott nekem - miközben az agyból kiugrottam. No de ilyet! - méltatlanul odtam az órára vetett pillantásom közben. Persze nem esbörgött, -néztem rá kettős gondal, mint apa pajkos gyermekére. Eh -legyintettem, s hezden szaporán öltözködni.

Amikor a lépcsőházban lefelé rohantam, elképedve észleltem, hogy az mind szélesebb s a falakat hatalmas festmények díszitik és

puha szőnyegen mozogok. -Oh nagy Eg:- csodálkoztam a látottakon, miközben pillantásom a táskámra esett. -Oh, Teremtőm!- buggyant ki belőlem az újabb meglepetés, ez nem az enyém, de de... gyorsan határoztam: Vissza! Am, mikor megfordultam, majd lerogytam, mert a mi szerény ajtóskánk helyett 5-6 párnázott szárnyasajtó bámult roám. -No, no-, tantorogtam hátra, tünődtem pillanatokig, vajjon melyiken léptem ki? Majd gondolatokkal terhelten haligatam lefelé.

A lépcsőház gyönyörű márványoszlopos teremben végződött, hol cipőm rugalmasan süppedt a vastag szőnyegbe. Köröskörül művészi szobrok és festmények. Minden arasznyi hely varázserővel hatott roám. Álmélkodva téltantogtettem jobbra-balra, kutatva, hol kezdjem a részletes szemlélődést, amidőn hirtelen feltárult egy hatalmas szárnyasajtó, és egy igen választékosan öltözött férfi mosolyogva felém közeledett. Könnyed fejbölintással köszöntött, s karórájára tekintve udvariasan adta tudtomra:

-Pontosan 10 óra.-

-Köszönöm!- hebegtem száraz torokkal; majd balra mellém lépett és kísért a szárnyasajtó felé. Már-már érdeklődésre nyílt a szám, de ugyanakkor pillantásom ruházatomra esett: Élesre vasalt nadrág, lakkcipő, gondosan szabott kabát, melynek szivarzsebéből csipkés diszszebkendő árasztotta a finom parfüm illatát.

Tünődésre azonban időm nem maradt, mert kiléptünk az ajtón, mely előtt két díszőr üdvözölt. De ezen sem csodálkozhattam, mert az előtttűni álló gépkocsik mellett nagy udvariassággal köszöntöttek és tessékelték a legközelebbi romok kocsiba. Kísérem mellém ült, s már is robotgunk.

Társam papirokat vett elő, és valamit Hruscsov felől magyarázott, de az ezer töpréngés között a novén kívül semmit nem értettem. Figyelmem annak kifürkészésére feszült, hogy hol és miért robotgunk?

Holyenként üdvözölő tömegek mellett rohantunk, míg az egyik forduló után finoman lassítottunk. Nem is éreztem, amikor kocsink megállt, csupán ajtajának nyitásával értesültem megérkezésünkről.

A kocsiból történt kilépésem után bámultam aztán egy igazi nagyot. Egy hatalmas márványpalota 20 öl széles bejárati lépcsőzete tárult előm. Utitársam pedig máris múltóságteljes lépésekkel kilauzolt fel a lépcsőkhöz.

A díszes nagy ajtón való belépésünkhöz jobbról is, balról is sietve üdvözültek, s még arra sem jutott időm, hogy jól körültekintsek. Díszesebbnél díszesebb termekben haladtunk keresztül, míg végre egy kisebb terembe léptünk, melyből az omlatre lépcsők vezettek. Kísérem óvatosan balra fordult, s csak ekkor tűnt előm egy díszpolgár, ki felvonó nyitott ajtajánál várt reánk. Beléptünk és emelkedtünk az általam ismeretlen felé.

A felvonóból való kilépésemkor a látottaktól élesen eltérő, egyszerűen berendezett teremben találtam magam, hől vagy 20 jól ápoltságú és öltözött férfi fogadott. Valamennyi mosolyogva nyujtották a kezét. Használható kedéllyel szorongattam kezeiket, miközben arra döböntem, hogy valamennyi arc előtttem ismerős. -De honnan?- égetett a kérdés, s éppen az utolsónak nyujtottam kezét, amikor mint villám a fába, úgy villant az agyamba: hiszen ezek egytől-egyig Kennedy miniszterei! De hogyan?... További gondolatom nem érhetett, mert kísérem mellett természetesen követnem kellett őket a hosszú asztal közepéig, hől széket tolt mellém. Késsé feszélyeztetten leültem abban a sejtelenben, hogy hamarosan az Elnök is megérkezik. A jelenlevők csendes beszélgetés közt kezdtek körülöttem helyet foglalni.

A csendes beszélgetést megszakította a nagyajtó feltárulása, melyen egy tagbaszakadt férfi izgatottan sietett hozzám és nyugtalan idegességgel sugdosta:

-Hruscsov várja a fogadását!- Szemeim tágra nyíltak, és éreztem, hogy arcam színt cserélt, de azt is, hogy minden szem rajtam csüng, s a hírhöznek válaszoltam:

-Várom!-

A hírnök távozott, s abban a pillanatban görcsök kezdtek kihozni gyomromat. Igén bosszantott, hogy Hruscsovet, mint a nemzet vendégét kell fogadjam. Sajgó érzéseim közepette a szárnyasajtó feltárult, és a kísériben megjelent Hruscsov néhány kíséribjével. A miniszterek kisse vontatottan felálltak, s rám irányzott tekintettel az asztal elé csó-

portosultak. Talpra erőszakoltam magam, és csak ekkor éreztem, hogy lábaim annyira zsibbadtak, alig bírnak tartani. Megértöttem és körült pár lépés megtétele, hol a vendég rám köszönt:

-Szabadsági- és széles mosollyal kezét nyujtotta.

Üdvözlő szava törvényt gyökeresen megváltoztatta, s szinte akaratlanul csuszott ki a számon:

-Bizony az már igen időszerű lenne Szibériától-Berlinig, s Szt. Pétervártól-Hongkongig- nire vendégünk már olyan vörös volt, mint a paprika. Vérbenforgó szemekkel ripakodott rám:

-Hallja, ha tovább fujja azt a kapitalista szöcskét, nyomban hátat fordítok!-

-Ejnye, ejnye!- csóváltam fejem a meglepetést szinlelve, -arra még gondolni sem mertem, hogy az az ember ennyire érzékeny legyen, ahinck egyik hüvelykujja billentésére a fejek czerével hullanak, s egyetlen szavára szöcskék számára a börtönajtók megnyílnak és milliók vesztik szabadságukat, aki csupán kéjvégyéből letipratja a szabadságharcokat és embertársai közé vasfüggönnyet épített, az ENSZ. asztalát pedig gőzölögő cipőjével veri.-

-En arra vagyok érzékeny, amire akarok!- hörgögte magából ki-kolton. -Az a valódi szabadság, ami nálunk van!-

-S az Ön hazájában mindenki dicsekedhet a szabadsággal?- kérdeztem odaadó érdeklődéssel.

-Amit lehet Szt. Péternek, azt nem lehet a számárnak!- vágta ki nagy bölcson, majd magyarázban hozzáfázte: -Aki nálunk bebizonyítottta, hogy harcosa a szocializmusnak, az ugyanugy élvezheti a szabadságot, mint én - nézett rám olyan ártatlan arccal, mint a ma született gyermek.

-Ah!- bujt elő belőlen a meglepetés. -Ezek szerint Önök tehát nem kommunizmust, hanem szocializmust építenek?-

Kérdésemré kissé lefoszította az állát, és száját szemérmetlenül mosolyra húzva magyarázta:

-A meg nem keresztelt gyermeknek módunk van minden időben olyan nevet adni, amelyet a helyzet és a körülmény megkíván. Önöknek van egy ideáljuk, s ezzel egyetért minden amerikai, beleértve az ott élő kommunistákat is?-

-Nem!- feleltom határozottan, -de titkos választás után a többség győzelme alapján állunk, mindig az erősebb párt a győztes.-

-Hogyan?- kérdezte gunyos mosollyal. -Erősebb és többség? Mi ez?- nézett fölényesen körül abban a biztos tudatban, hogy az ott lévőben derüt fakaszt. A merev arcok azonban további magyarazatát sürgették. Elfoglalta ülő helyét, és széles kézmozdulatokkal folytatta:

-Többség és erősebb, a fogalmak összekeverése, mert a többség nem minden esetben jelent erősebbet. Két tigris erősebb, mint ötven nyúl.-

Helyeslést várva nézett körül. Páran tényleg bólintottak, míg a mellette álló külügyminiszter szót kért s szerényen elbáta:

-Nem értek egyet a megállapítással, mert magunkat az állatvilág törvényei alá nem helyezhetjük.-

Erre Hruscsev felugrott, s dühtől fuldokolva ordította:

-Csavart eszű kapitalista! Ön rossz indulattól vezérelve kiforgatja a természet alaptörvényét. Ha úgy tetszik kezdek ott, hogy a kommunizmus előtt elfogadott olv volt: A tudás uralkodik a tudatlanság felett! És nézzük ma... a kommunizmus a népek boldogulására képes mindkettő felett uralkodni. Vagy láttunk korékpár és autó-versenyeket, hól mindig az erősebb, a szívósabb, a kitartóbb győz, - harsogta büszke öntudattal, körülhordozva tekintetét.

-Ugy bizony, úgy!... helyeselt a népművelésügyi miniszter.

-És kérden uraim, Önökre milyen benyomást tenne az a verseny, aki hogy elsőnek érhesen a célba, verseny közben a versenytársait lelővéldözne?-

A kérdésére hatalmas tapsvihár volt a válasz, mire Hruscsev ismét felugrott és a felszólaló felé öklét rázva kiabálta:

-Népnázó! Imperialista! Munkásszaroló kapitalista!- Majd felém bökött és vakmerősen kérdőre vont: -Hogy türeht környezetében ilyen szökhámot?-

Nyelvembe haraptam, s higgadtan kezdtem: -Aki egyetemet nem végzett, az is tudja, hogy a felszólaló miniszter személyében Ön alapítatlanul azt a néptömeget sértette, mely őt képviselőjének megválasztotta, s amely néptömegek a vendégszeretét élvezi. A néptömeget, melyért

Önök Marx és Engels írásai nyomán harcolnak.-

-Alaptalanul?- vágott szavamba türelmetlenül.- Hát nem halotta?...- Éppen azért mondtam alaptalanul, mert amit mondtott, jöni érttettem. Kérdést tett fel, melyre választ kért. Miért tért ki durva sértetgetéssel a kérdés elől?-

-Mert ma nincs időm lényegtelen dolgokkal részletesen foglalkozni. De nem maradok adása ennek a szélhámos figurának, ha majd zászlókat a Szabadságszoborjukra kitűzzük. Most pedig inkább egy-két szót arról, hogy mi újság a mezőgazdaságban?-

-Erre igazán nem so- újat tudok válaszolni, mert a mi népünk, ellentétben az orosz néppel, még ma is moróven elzárkózik attól, hogy hajlékat állataival megossza, kolchosz-gazdálkodást folytasson, egyéni tulajdonjogát feledje.-

-Ho-ho-he!- gunyolódott erre a vendég, én pedig folytattam: -Bár némelyek nálunk is szívesen tartanak latásokban macskát, kutyt, ritkán oroszlánt, sőt tigrist is, de még igen messze vagyunk az Önök falusi népétől, mely sárkunyhóját képes megosztani csibéitől kezdve a tehéntéig. Ukrajnában eltűnődve láttam, amikor a földre terített asztal körül kutyá, macska, csirke, kacsa, birka, koscsó és kedvesen kornyitáló malacskák vártak egy-egy kiadás falatra, majd közvetlen gazdájuk melletti pekeszben, puhára ágyazott paréjon tértel nyugovóra. Höl vagyunk mi ottól? A látottak már akkor meggyőzték arról, hogy Oroszország az éltszínvonal terén hamarosan túlszárnyal bennünket, s ma már a mérleg az Ön hazája javára billent.-

-He-he-he!- kacagott újból Hruscsev, majd dölyfösen folytatta: -Minden a neveléstől függ! Mi megnveltük népünket! -majd a holdra emlékeztető mosolygós ábrázattal dicsőkedett arról, hogy gyermekkorában neki is állatok voltak a hálótársai. -Az én nemzetem igazán állatszerető nép, a közös tulajdonnal s a kolchoszositott gazdálkodás termelte javakkal megelégedett s éltszínvonalát állandóan emeljük.-

-Az orosz nép állat-szeretetét jól ismerem. De képzelje, milyen horribilis megtakarítást jelentene a mi hazánknak, ha nálunk is, mint Önöknél csak minden 4692. személyre jutna egy géprocsi a 14 helyett; és ekkor a közigazgatási személyzetünket a felére csökkenthetnénk, az orvosainknak pedig jó része elmozhatna gyárakba dolgozni. Ha aztán nálunk is úgy, mint Önöknél, sort állni kellene az élelmiszer üzletek előtt, az gyökeresen oldaná meg a mi túltáplálkozási problémánkat is. S ma már milyen nyugodtak lennének éjszakáink, hamar mi is felépitőtűlné volna a kolchoszokat; éjjel-nappal nem rettegénék attól, hogy minden munkásnak bankbetétje van, s egy szép napon egy sem meg dolgozni, mert akár évekig is megélnék megtakarított pénzükből. Ezért nyíltan mondhatom, az Ön hazája paradicsom.-

Amikor a paradicsom szót kiejtettem, Hruscsev örömben felugrott, és hosszú ideig csapkodta össze husos tenyerét, majd vállamat vergetve a miniszterek felé kijelentette:

-Önöknek ennek az embernek zseniális meglátása fogja megmenteni! Önök ugyanis 40 évvel mögöttünk ténferegnek. Még mindig ott tartanak, hogy a természetet alarják balagtagon a szájuk ízéhez formálni. Ez több, mint nevetséges, de egyenest örülség. Ezt a téves felfogást a kommunizmus kezdetétől fogva felismerte, s mi ezzel nem kísérletezünk. Nem pazarolunk időt a természet átformálására, hanem magunkat formáljuk a természethez, mely azt is jelenti, hogy ha a föld a konkolyt kedveli, akkor mi konkolyt vetünk abba és ennek természetéhez gyurjuk az emberi tömeget. Ez sokkal egyszerűbb és lia...- a földművelésügyi miniszter váratlanul közbe kiáltotta:

-De uram, akkor Önök a Krisztus előtti korbá léptek, amikor a lótlakat konkollyal tápláló rabszolgavásárokat rendeztek és gályarabokat cseréltek!-

Hruscsev ismét türelmet vesztve a miniszterre ordított:

-Mit akar maga Krisztussal? Az is kommunista volt!-

-Csendesítés végett karjaimat felemelve így szóltam:

-Uram ez az igazság!... Krisztus volt az, aki mondotta: "Ülj, gyilkolj, hogy egyedül maradhass a földön!" Marx pedig azt írta: "Szerepd felebarátodat, mint magadat, és bocsáss meg ellenségeidnek!"-

Hruscsev is úgy tekintett rám, mint eb a bohóca, s mar-
jával a levegőbe nagyot sujtva hörgögte:

-Engem egyedül a béke érdekelt! A békéért harcolok! Mint a béke leghívebb apostola kérom az amerikai népet és Elnökét, vagyis figyelembe a sok áldozat árán Kínán át Ausztráliáig és Délamerikáig kimélyített békeharcunkat, s mint a multban, úgy a jövőben is támogassa a világ proletárjainak egysége érdekében kitűzött nemes célunkat: 1./Tehetsé-
se továbbra is a teheráni, yaltai és potsdami szerződéseket papírrongyok-
nak; 2./ a jövőben is, mint azt tette a Koreai, vietnami, cambodgi, tibeti,
cubai és laosi békeharcunk alkalmával, maradjon mosolyos arcu szurkolónk,
3./ az általunk felszabadított országok lakosságában is, mint Magyarorszá-
gon, Lengyelországban, Kelet-Németországban és másutt törekedjék fokozni a
nemzeti érzést egészen a forradalomig, hogy alkalmunk nyíljon a reak-
ciós elemek kiirtására; 4./ ropülőbázisait, támaszpontjait tartsa fenn,
hogy ismerjük meg a sovinszta, kapitalista, reakciós burzsua tömegeket,
s így lehetőségünk adódjék azok teljes megsemmisítésére, a prol... - a
folytatást már nem értettem, mert tekintetem az ajtóra esett, melynek
nyíló részén éppen akkor beszivárgó szörnyű jelenség magára vonta tel-
jes figyelmem.

A szárnyasajtó alatt, lát szűlső és a középső nyíló részén
sárgás, kicsi hólyagocskák bugyborékolnak be, melyek rohanos gyorsasággal
szaporodtak és nagyobbodtak. A nagyobb hólyagok elpukadtak, és helyük-
be mindig több, vastagabb, sárgás, nyálós és nyálkás anyag képződött, mely
a nyíló részekben máris vastagon nyúlt le, s a földön pedig hullánozva és
millió kis hólyagokat termelve terjedt.

Hruscsev még mindig szónokolt, a közbeszólásoktól nem engedte
magát zavartatni, még erőteljesebben kihangsúlyozta a világ feletti kom-
munista győzelmet, miközben a nyálkás szörny fejlődésével előm idézett
egy japán filmet, melyen hasonló szörnyeteg pillanatok alatt felemész-
tette a lopott pénzt görcsösen szorongató tolvajt.

A menekülés gondolata villant agyamba, de máris megbántam,
mert hiszen a csoda nem emberi: A Teremtő ítélőszéke elé állított Hrus-
csevvvel, honnan menekülés nincs! S a következményekre felkészülve fel-
sőhajtottam: "Uram, néldát adok Neked, amiért e nagy pillanatra néltónak
találtál, és pusztíts, ha gonosz vagyok!" Ekkor az egyik miniszter a meg-
pillantott szörnytől iszonyodva tekintett rám kérdően. Nem-et intetten,
s érdeklődéssel néztem Hruscsevre, kit fakó arcom felvértezett, s mámoros
örömből ászva, nyelglen magyarázta felém:

-Akkor majd Önt abba a kitüntetésbe részesítjük, hogy nem fej-
jel felfelé, hanem lefelé húzzuk bitóra! - és befojezésül gúnyosan akko-
rát kacagot, hogy egész testében megrepedt.

Kiáltani akartam, mert a szörny egyenest feléje gördült, de
torkom hangot nem adott. A gúnyos kacajt hirtelen felváltotta egy halk
vész-sikoly, melyet nyomon követett Hruscsev élettelen testének zuhanása.

Borzádva néztük, hogy a szörny mint varázsolja a totótot
sárgás nyálkává. Hruscsev társai menekülni akartak, de már késő volt...
mint zsákok dőltek a szörnyre, mely rajtuk is kényelmesen elterült.

Hosszá pillanatokig - a borzalomtól megdermedten - banultuk
az ítélet-végrehajtót, majd térdre roskadtunk, és kezünket imára kulcsol-
tuk!

oooOooo

B. 76.

A TEREMTŐ EMBER.

Dobd el a fegyvert,
hogyha ragadtad
öldö:ölésre
atyafid ellen:
sárga gyűllés
torzítja csúfra
isteni arcod
ördögök zsoldján.

Dobd el a tollat,
hogyha csak ártás
mérgező, barna
levébe mártod:

./.

habföhér, polyhes
lúdtoll is élhet,
sátán, ha diktál
s tintád kavarja.

Teremthetsz, ember,
kicsi magokból
aranykalászos
gabona-tengert,
tervrajzból éhes
székesegyházat,
gyermekot csépből,
gépet acélból,
almodban zengő
hangokból zsolnárt.

Teremthetsz mást is:
dizsnióknak ólat,
atomparányból
robbanó poklot,
vérözönt! S átkot,
mit unokád
megérdemelten
sírodra szornak.

Ember vigyázz, mert
nincs Vég a sírnál:
a sír csak ajtó.

oooOooo

Kisjókai Erzsébet.

A PULI, MIMI TANU.

A nyári ragyogásban benne volt minden szépség, mit a magyar nyarak jelenteznek az éggel ölelkező nyugolomban. Lágyan szárnyalva zümmögtek a bogarak a tejszinkék ég alatt, és a bogár-zümmögést megtörte olykor egy-egy olvillanó fecske, csomogézeve belőlük.

A temérdek fényben virágözön tette széppé és illatosná a tájat. A nyári bőségtől kövér varjak ropkodtak lomhán-lustán. Délibáb díszítette a messze tájat, és a Tiszapart mintegy választóvonal húzódtott, kanyarogva fűzlomb sátrával messze-messze a magyar rónákban.

E délibábos tájban ott lengett egy dicső század minden onlére, és Esze Tamás lelke örködött az itt lakó nép fölött.

Az árnyékos helyeken még ott csüngött a reggeli harmat. Az élet már halásza szökött. A tengeri hamvas, kövér leveleivel úgy doréig ért.

E hely egy tiszaparti legelő, hől hatalmas nagy csorda legelőget. A dús fűvet harsogva falják, a csorda szélén áll egy nagy fehér pápaszemcses bika. Roppant természetével olyan, mint egy szobor, mely Ázsiát példázva új harcot vár.

Két kis tiszaparti község legelője ez egybefolyva és a két falu csordája is együtt legel. Estére az ösztönük haza vezérli mindenkiket, noha egész nap összevagyulva legelnek.

Igy van ez már ember-embékezet óta, s nincs azon javitanivaló. Mindkét községnek van csordása. Ők is együtt vannak. A legelő egyik oldalát a Tiszapart szegélyezi s ott nincs szükség vigyázásra. Így a másik oldalon - a fasorban - terítették le szűrőket és azon heverésznek. Sok dolguk nincsen. Ami akad, arra való a puli. Ha a két végén mégis kitér egy-egy pákász tehát a lucornásba avagy votnénybe, észroveszi a puli, és szűrébe hívja fel a csordát figyelmét, hogy valami nincsen rendben. Amikor megkapják a parancsot, villámgyorsan és csaholva ott teremnek és utasítják rendre a csalfa jöszágot.

A két öregebb pásztor a fasorban heverészve pipálgat, kombotosan. Még ezzel sem sietős a dolguk. A társalgással is ráérnek, lesz erre idő bőven majd a télen. Csak néha jöttek egy-két szót a csutora mögül. Az öregebb pulik is ott vannak nelettük. Azoknak már nem dukál a fiatalabb pulikkal való együttlét, melyek a bojtár-gyerekekkel vannak, kik odébb sípot faragnak budli bicskával. A két puli-kölyök meg egy-

kodvücn nézi eme művetet.

Az egész nagy határban semki sincs künn rajta! Mivül.

Vasárnap van. A községek lakossága ilyenkor templomba megy. Van idő a templomozásra, mert még nem sürgős a betakarítás, csak a kapálás dandárja tartja. A községekből ide hallatszik a harangok misére hívogató hangja.

A pásztor-embereknek nyáron nincsen vasárnap, és ő az Isten iránti ragaszkodásukat hittel, meggyőződéssel itt e természet nagy templomában röjék le, ki-ki a maga módján.

Es mintha ebben az imdáságos, balzsamos levegőben ott lebegne az örök magyar étok, mely gögből és vélt sérelomból vért és életet olt e szentelt földre.

..

Egyszer csak az egyik távoli faszorból egy alak válik ki és a két pásztor felé tart. Csona felől jön.

-Ott meg már ide jön valaki -mondja az öregebbik pásztor a másiknak.

-Tényleg úgy látszik -válaszol rá a fiatal.

-Na mékünk tanájja ki, hogy ki az? -pajkoskodik az öreg.

-Hát fogaggyunk egy pakli dohányba!

-Rondben van!

-Találgatják pajkosan. Mondanak előbb ezt-azt.

-Most már látom, hogy az a Kővér Pista -mondja a fiatalabb.

-Hát már én úgy látom, hogy az a Szeles János lesz.

-Az pedig a Kővér Pista leszi! Áll a fogadás?

-Áll hát!

A fiatalabb nem árulta el az öregeknek, hogy várja most dél-előtt Kővér Pistát Csomáról. Tegnap este beszélték meg, hogy kijön meg nézni a tuskót, mit szándékozik megvenni.

Egész nyáron van ideje a pásztoroknak a levágott faszorokban tuskózni, meg a Tisza által partra sodort fadarabokat összegyűjteni. Ezekből lesz télen a családnak tűzrevaló, a feleslegből meg fűstöltnivaló.

Balogh Imre a fiatalabbik, a csonaiak pásztorai, míg Lukács bácsi a másik községé.

-Annak pedig igen olyan a járása, mint a Kővér Pistáé -mondja Imre.

-Hát majd megláttuk! Jöjjön csak közelebb -így az öreg Lukács.

Közben az alak közeledik, s az öreg Lukács is megismeri.

-Penc jó szemed van még Imrém! Hát megnyerted a paklit!-

-Tudtam én azt!-

-Hogárkozott Kővér.

-Aggyon Isten!

-Aggyon bíz, az, de egy pic eszt! - mondja az öreg.

Leparoláznak. Helyet szorítanak neki a két szűrön. Előkerült a kistök. Meghíndálják Kővért.

Edes szótlanásban pöfékelnek, lassan indul a beszéd. Szót ejtenek az időről, jószágról, meg a családról, de csak ventatottan, mint akik nagyon ráérnek.

-Hát Imrém! Szeretném már látni azt a tuskót! - szól úgy félóra múltán Kővér.

Az öreg Lukács kacsolt. -Szóval te Imre vártad Pistát?-

-Vártam hát!-

-Így lúva tettél! De megallj, ezt még ma visszaadom!-

Imre jóízűt nevetett, hogy így sikerült neki megtréfálni az öreget.

-Ha, nyugodjon meg kőnd! Nem kell a paklit megadni!-

-Megkapod, de máskint!-

Imre magában már megbánhatta, hogy kár volt az öreget magára haragítani, mert közismert volt vérengző természetéről. Különösen, ha egy kis italt ivott. Azokból hallotta, kik vele együtt voltak az orosz fronton, hogy az öreg mindig elől járt aprítani a muszkát, ha egy kis ital volt benne. Azóta is volt már egy pár esete Lukácsnak, amikor a rajta esett sérelmet vérről mosta le. A történetek soha nem kerültek hatóság elé, mert az öreg minden esetben megfenyegette a séreltet, hogy így meg úgy lesz, ha feljelenti. Esetei azonban a köztudatban fennmaradtak.

-Ne haraggyon mar annyira! Jöjjön el maga is, és segítessen eladni a tuskót!-

./.

Elindultak hármasan. Hog is alkudott Kóvér Pista az egyik ráadásra. Ilyenkor meg bevett szokás otthon, hogy az eladó és a vevő áldomást kóll, hogy fizessen. Meggyeztek, hogy Csomára mennek be Abraham szatócshoz, mert az áldomás ivásra a Tisza vize nem alkalmas.

Inre megakarta az öregot békiteni és meginvitálta.

-Jöjjék maga is Lukács bátyám! Megisszuk legalább a békeség poharat, hanem ennyire felmírgolte magát emiatt a tréfa miatt! -

Bonno volt az öreg és oda kiáltott a pásztor-gyerekekhez:

-Osztán kinyissátok a csipást, mert ha valami baj lesz, hát összetöröm a derekatokat! Jövünk mingyár! -

Elindultak hat hármasan Csoma felé. Imrével ment a pulija, a Fecske. Ez talán előnynek érezte azt, hogy a gazdjával mohot, avagy talán nem akart oda alacsonyodni, hogy anélkül vigyázza a jóságot? Ezt nem lehet megállapítani, mert a kutyák lelkebe nem látunk. Mindössze csak annyit, hogy eddig még ezt sohasen tette.

A kertek alatt törték be Abrahamhoz. Ott izziben bekaptak fejéknél 2-2 féldeci jó pálinkát. A vevő is, meg az eladó is fizetett a-1-et. Azután ki-ki ment a dögára. A község lakossága éppen templomban volt, és így senki sem látta őket.

A két pásztor elindult a kertek alatt vissza a csordához. Az öreg Lukácsnak eszébe jutott az az-napi sérelme. Furdalta nagyon az oldalát. Hi, csak hi! Itt meg aztán nem látja senki. Most elégtételt lehet vonni a sérelme miatt.

-Áljj meg Inre! Hát te játszottál velom! Megigértom, hogy ezt meg visszadom! Nesze! -

Ezután a sok fogdosástól és rátámaszkodástól megodzdódott pásztorbotjával fejbevágtá Imrét.

Inre nem tudott szóhoz sem jutni a meglepetéstől, csak tántorgott. Osztogetta az öreg Lukács! A második útéstől Inre elterült a lucornásba. A pulija, Fecske meg segítségére sietett a gazdjának. Kapkodta szegény el a botot az öreg Lukács kezében, de gyengének bizonyult arra, hogy az ütések erejét lecsökkentse. Hi egy puli egy pásztor dühének a megfékezésére? A siker felpaprikázta az öregot, és adott még hármat az Inre fejére. Ott aztán nem sántul meg, gondolta. Kiosztotta ő mindazt, amit szánt.

Fecske közben elkapta a Lukács csizma-szárát, és afölött egy darabot kiszakított a nadrágjából. Erre az öreg a Fecskének is adott egyet, de az erre sem eresztette el a csizma-szárát. Csak nagy ügyel-bajjal szabadult meg a pulitól.

(folytatjuk)

D.I.tóm.

oooOooo

"OH AZOK A KINÉZEREK!"

Régen történt, az orosz-japán háború előtt közvetlenül, hogy Komáromban az "Anclia" nevű sétaterem bélyegot cseréltem. Mint I. gimnázista a két évvel idősebb bátyám árnyékában sütkéreztem, és a másik "bélyeges" vele szintén egykoru volt.

A katonai törzsorvos fia egyszer csak, amikor egy bélyegre nézett, így kiabált: "Oh, azok a kinézerék! Nagyon félek tőlük, mert igen sokan, vagy 300 milliónyian vannak és egyszer megindulnak Európa ellen! Ha félek: nagyon tőlük!"

A már akkor "kis tudós" bátyám erre azt a tényt emlegette, hogy Mina nem egységes és a sok haránbasa ott olyan bizonytalanná teszi a helyzetot, hogy ha az 1/7-nyi lakosságu Japánnal harcra kerül a sor, hát Mina alul marad.

A zsidó gyerek csak hallgatott, de a bucsú előtt, mintha csak beszajhózta volna, újból felkiáltott: "Oh, azok a kinézerék, én igen félek tőlük!"...

Pont 10 év múlva történt az I. világháború és kiváló bátyám a 2. császárvadász ezred kótelékében, a Szan menti nagy harcokban, már 1914 októberében örekre eltűnt.

A volt törzsorvos fiával többé nem találkoztam össze, de Hruscsev rossz hírével és sok újságbeli fényképével -sajnos- annál inkább.

./.

Ennek a dőre szovjet diktátornak a 600 milliós Kína már komoly gondot okoz. Hiszen tudja, hogy a gyermekeket ott korán és egységesen, egészen katonai módon, sokszor fűtyszóra való fegyvermezzel nevelik.

Eszébe jut sűrűn, hogy Kína már meghódította a "világ tetjét", vagyis Tibetet, és rövidesen Észak-Mongolia (a másfél milliós négyzetkilométeres ritkán lakott területű földrész) körül sorra, melynek gyalju-prém-arany hasznát eddig a Szovjet élvezte.

Kína ereje, maga az óriási emberanyaga, amelyet egy- és bizony nagy terveket szövö- kéz irányít.

Hruscsevnak egyre több a nyugtalan éjszakája, mert tudja, hogy abban az esetben, ha Kína dinamikus ereje egyszer kitör, akkor... a Szovjetnek indul.

Hruscsev most már gyakran felnyög: "Oh, azok a kínészek!"

oooOooo

Anonymus.

KÖZLEMÉNYEK, SZERESZTŐI ÜZENETEK.

Dicsőretök kihirdetése. Központi Vezetők díszes okiratban dicsőrték meg a következő Bajtársakat:

M. I. ezredest: "A magyar- és csendőrszellem fenntartása, ápolása és fokozása, valamint a csendőr bajtársi élet fejlesztése terén izzó hazaszeretettől vezérelt érdem- és eredményű munkásságáért."

T. D. századost és a Sydney-i zászlóváltási ünnepély Előkészítő Bizottsága tagjait: "A magyar- és csendőrszellem fokozása érdekében, a kinn-tett csendőrszázaló ünnepélyes felavatásának előkészítésével és kivitelezésével járó, lelkes hazafisággal kifejtett kiváló eredményes tevékenységükért".

Sz. L. zászlóost: "A magyarság őszentartása, a magyar- és csendőrszellem ébrentartása és fokozása, úgyszintén az átkos Trianon-i békeparancs ellen vívott szellemi szabadságharc terén lángoló hazaszeretettől fűtött és családtagjaival együtt végzett kiváló munkásságáért."

A Központi Segélyalap elszámolása, 1961. I. félévről. A jelzett időben Bajtársaktól és bajtársi csoportoktól 17 tételben kézhöz vettünk 369.04 Guldent. Ebből pénzbeli segílyt nyújtottunk 8 izben: 316.49 Guldent, haza küldtünk ruhacsomagot és gyógyszort 100.34 Gulden értékben. Így az elmúlt félévről 47.79 Gulden hiány mutatkozik, amelyet előlegeztünk.

A segílyezendő Bajtársak, a bajtársi családok száma nem csökken, hanem inkább szaporodik, így a Segély Alap addiginél fokozottabb támogatását kérjük.

Helyesbítés. A B.L. 4. számában "Beszámoló a csendőrnapról" című közleménybe tévedés került. Ennek folytán a 34. oldal utolsó sorában írt "besztercei" szavat, mint az a ténynek is megfelelő, "komáromi"-ra kérjük helyesbíteni.

A Csorkész Szövetség jubileumi közgyűlése. A Magyar Csorkész Szövetség ez év április 8-án tartotta meg Torontóban közgyűlését. A vezetők jelentését 67 csorkész-csapat küldöttjei és megbízottai hallgatták meg. Bodnár Gébor vezetőt iszt beszámolójában számot adott arról az ártíog nevelő munkáról, melyet a Szövetség négy világrészben végez. A mozgalom életképességét bizonyítja az, hogy az elmúlt év során 14 új csapatot igazolt a Központ és a különböző világrészekben létesített csorkész-parkok, vízitelepek, valamint a csorkész bolt mellett többnyelvű kiadványok sorozata jelent meg.

Az elmúlt közgyűlés óta szorosabbá vált a kapcsolat a különböző világrészeken élő csoportok között. Európai, észak- és délamerikai, valamint ausztráliai vezetők a nemzetközi események egész sorozatán találkoztak egymással, vagy kölcsönösen meglátogatták egymást. A jelenleg működő vezetők legnagyobb része még Európában kapott képzést, ahol a hivándorlásuk előtt a Szövetség egy évben négy vezetőképző tábort is

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalaphoz.

tartott. Így sikerült egy évtizedre előre annyi vezetőt kitornelni, hogy a cserkészzet a tengerentúlon is mindenütt megvethette a lábát. Így épült ki 18 országban az 5000 tagot számláló magyar cserkészzet. Az elmúlt két esztendő alatt a Szövetség Ázsia és Afrika 5 nagy nemzetközi eseményén képviseltette magát. A vezetők és küldöttek összesen 36 országban tarthattak -különböző időkben és különböző alkalomok kapcsán- a magyarságról felvilágosító előadást. Alig akad emigrációs szervezet, mely külügyi vonatkozásban, adott körülmények között többet tehetett volna a magyarságért. Erthető, hogy a kommunizmus ellensége cserkészőtinének. Ezzel szemben a tavolkeleti és afrikai körutak megmutatták, hogy az új országok cserkészete kívánja és képes megérteni a nemzetközi cserkészeti problémáit.

A leánycserkészeti rendkívül életerős. A kivándorlás után alakult csoportok közül mindössze egy szűnt meg. A lányok közösségi munkája és együttműködési készsége a fiúknál is öntudatosabb. A leányoknál ugyanúgy, mint a fiuknál a vezetést fiatalok végzik. A cserkészeti tisztaságot az ifjúság örök utánaótlása biztosítja. Így a mozgalom szellemisége soha el nem öregedhet."

Borbély István örm.Canada, Bajtársunkat kérjük, hogy f.évi április 5-én Kolt levélében ígért tájékoztatóját küldje meg címünkre. A soraiban ennek határidejéül jelzett 1-2 hónap már eltelt.

Virág József term.Canada. Értosítjük Bajtársunkat, hogy a B.L.f.évi 5-6.összevont számában megjelent kérelmét ezidőig-ideérkezett tudósítás szerint Austriában és Svájcban tartozkodó 1-1 Bajtárs tette magáévá. Kérjük, hogy kapunk ily irányban további tudósításokat is. Kérjük, tájékoztasson a tárgyban hozzá érkezőt értesítéséről.

A Csondör Családi Közösség Vezetőségének Cleveland. A B.L. megjelentetési költségeire 1960 március 4-én kaptunk utólagos anyagi támogatást, holott annak megismétlése hivatásba helyeztetett. Kérjük a Vezetőség ily irányú intézkedését, mert ha nem kapunk újabb támogatást, így lapunk színvonalának megőrzését kénytelenek leszünk megszüntetni.

Actualis címűeket, régi élmények leírását, közösségi életünkről illandó tudósítást kérünk Bajtársainktól, hogy köziratosunkat azok leközlésével változatosabbá tehesük.

H a n d s c h r i f t- K é z i r a t . Adress-Cím: B.L.Szerkesztősége. UTRECHT. Nansenlaan 29. Nederland-Europe.

Drukkerij: Hoer
Printed letter: Mr. Dr. Béla Rektor
Periodique: Msr.
Druckersche: Herrn. 520 Toyon Drive
Monterey, Calif.

U. S. A.

